

ТАТУНЧО ТАТУНКА

КАКЪ ДВЕ ДЕЦА И ЕДИНЪ КОТАРАКЪ ОТЛЕТЪХА НА
ЛУНАТА СЪ ЦЕПЕЛИНЪ

Х.

ЖИВОТА НА ЛУННИТЪ МРАВКИ. ИЗРИГВАНЕТО НА ВУЛКАНА. ГРАДУШКА ОТЪ
НАЖЕЖЕНИ КАМЪНИ. ТАТУНЧО И ТАТУНКА РАНЕНИ.

Първа се събуди Татунка. Ранитѣ отъ проклетитѣ мравки не я оставиха дълго да спи. Тя се огледа наоколо и като видѣ, че още не се е съмнало, прошепна като на себе си:

— Чудна работа! Защо ли още не изгрѣва слънцето?

— Има много да го чакашъ, додето изгрѣе, — отвърна Татунчо, който сѣщо не можеше да спи. Нали ти казахъ, че тукъ ношитѣ траятъ цѣлъ половинъ месецъ. Ама че си забравана, Татунке!

Татунка се засрами за своята кжса паметъ и мълчаливо почна да кжса медени топчета.

— Много сж вкусни, — каза тя, — но все отъ тѣхъ като ядешъ, почватъ да омръзватъ.

— Така е съ всичко, — отвърна мъдро Татунчо. — А сега ако искашъ, ела да видимъ какво правятъ мравкитѣ. Тѣ вече се страхуватъ отъ насъ и

нѣма да посмѣятъ нищо да ни сторятъ. Но за въ всѣки случай Татунчо взе и котарака съ себе си. Отде знаешъ, може пакъ да потрѣбва. Земниятъ дискъ бѣше станалъ по-голѣмъ и заливаше съ бледна синкава свѣтлина цѣлото поле, осѣяно съ мравки. Тѣ се трупаха по меденитѣ топчета, прегризваха дръжчицитѣ имъ и съ голѣми усилия ги търкаляха къмъ едно възвишение, което се бѣлѣеше далече въ срѣдата на полето. Татунчо и Татунка се запжтиха за тамъ.

Това бѣше града на мравкитѣ. Какъвъ чуденъ градъ! Отъ дветѣ му страни се чернѣеха две дупки. Това бѣха градскитѣ порти. Презъ тѣхъ неспирно влизаха и излизаха работливитѣ насѣкоми. Едни вкарваха вжтре медени топчета, а други бързаха да излѣзатъ, за да се заловятъ за работа.